

WONDER BOY

Auteur - Zhang Zhilu

Fotografie - Dirk Steinhöfel

LM
LEONON
KINDERBOEKEN

Inhoud

7	Voorwoord
17	H1 - Een vreemde fout
27	H2 - De vreemdeling op de afdeling
44	H3 - Een wonderlijke baby
65	H4 - Ik haat het om elektrisch geladen te zijn
79	H5 - Een vriend in nood
89	H6 - De automatische bel
111	H7 - Nutteloos zoeken
124	H8 - De muziek uit de buik van de hond
145	H9 - Avonturen in een stormachtige nacht
160	H10 - De ontdekking van het geheim
173	H11 - Nationale schat
183	H12 - De dieven roepen: "Houd de dief"
198	H13 - De ontsnapping uit het onderzoeksinstituut
214	H14 - Aliens roepen
225	Nawoord

COPYRIGHT

© 2016 China Children's Press & Publication Group
© 2019 Leonon Media Publishers

Nederlandse vertaling: Anne Marie Westra-Nijhuis

ISBN 978-94-9261-822-1

www.leononkinderboeken.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, scannen, digitalisering of welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de Uitgever.

No part of this book may be reproduced in any form by print, scanning or digitalization or any other means without written permission from the Publisher.

Voorwoord

Naast een plek waar liefde de dood overwint, is dit ook de plek waar sterren en de meest talentvolle mensen worden geboren. Volgens de ranglijst van het ziekenhuis zijn er de afgelopen eeuw talloze baby's geboren die zich hebben ontwikkeld als hoogleraren, wetenschappers, staatslieden, atleten, zangers, enzovoort. Degenen die zijn geboren in het Eerste Ziekenhuis van Xianzhou krijgen prominente posities. Net zoals mensen met trots zeggen: "ik ben afgestudeerd aan de Universiteit van Tsinghua, MIT in de Verenigde Staten of de Universiteit van Cambridge in het Verenigd Koninkrijk," scheppen de burgers hier graag op: "Ik ben geboren in het Eerste Ziekenhuis" of "Mijn kind is in het Eerste Ziekenhuis geboren."

Voor de inwoners van Xianzhou is het Eerste Ziekenhuis hun trots en glorie, hun hoop en licht! Precies om middernacht op 20 oktober werd Xianzhou getroffen door een storm. De harde wind blies dikke witte hagel. Vele tientallen jaren oude bomen werden ontworteld en bleven treurig liggen op het midden van de weg. Op verschillende

gebouwen langs de weg werden ramen vernield. Toen het overweldigende geluid van de storm was verdwenen, werd het weer doodstil op de weg, je hoorde alleen nog de harde regen die over de cementweg stroomde. Vanaf de weg steeg een witte mist langzaam op.

Zonder enige vorm van angst trotseerde het Eerste Ziekenhuis de storm. In de helderheid van de bliksem lichtte het gebouw zilverwit op en weerspiegelde het een metaalachtige glans. De wijnstokken en bomen werden dieper groen, sprankelend en kristalachtig als smaragden.

Aan het einde van een lege en stille gang op de derde verdieping van het hoofdgebouw zat een man van middelbare leeftijd ineengedoken op een witte bank.

Hij was doodmoe. Eigenlijk uitgeput. Hij merkte niet eens dat zijn overjas op de grond was gevallen.

Zijn naam was Liu Chang en hij werkte als servicemonteur bij een elektronisch bedrijf. Hoewel hij dit jaar veertig was geworden, was er nog steeds geen kind op de wereld om hem 'papa' te noemen. Een week geleden had hij zijn zwangere vrouw naar het ziekenhuis gebracht. Hij had echter nog steeds niet het eerste kreetje gehoord van het nieuwe

leven waar hij dag en nacht zo naar uitkeek. Hij had al dagen niet goed geslapen omdat zijn vrouw voortdurend weeën had. Het feit is dat zijn kind niet in dit ziekenhuis kon worden geboren vanwege zijn achtergrond, sociale status en woonomgeving. Het was een geluk dat zijn moeder al tientallen jaren als verpleegster op de chirurgische afdeling van dit ziekenhuis werkte. Dat gaf hem de unieke kans om zijn vrouw hierheen te brengen.

Hij voelde een tengerere hand die hem schudde.

Chang opende zijn ogen. Het eerste dat hij zag was het licht dat weerspiegeld werd door een wit uniform.

Hij keek nerveus op en zag een jonge verpleegster voor zich staan met een formulier in haar handen.

Chang stond meteen op, staaarde naar de verpleegster en vroeg: “Is de baby geboren?”

De verpleegster schudde haar hoofd: “Nog niet. Verkeerde positie. De arts heeft besloten een keizersnede uit te voeren. Wilt u dit toestemmingsformulier alstublieft ondertekenen?”

“Is ... is het riskant?” Trillend pakte Chang het grote stuk papier aan. Hij keek smekend in de ogen van de verpleegster, in de hoop dat hij zelfs maar een klein teken van opluchting kon bespeuren.

De hoeken van haar ogen kromden een beetje, wat er mooi uitzag.

Maar ze antwoordde niet.

Chang dacht eraan hoe zwak en bang zijn vrouw moest zijn, legde het formulier op zijn benen, vulde zijn naam in en ondertekende het met trillende handen. Het zweet parelde op zijn voorhoofd. Hij was klein en mager. Zijn kleine ogen zagen er altijd zielig uit. Als hij blij was kon hij niet stoppen met knippen, waardoor anderen dachten dat hij iets van plan was.

Meerdere dagen slaapverlies deden zijn ogen groter lijken, maar ze zagen er wel dof en ellendig uit.

Plots werd een brancard van het andere eind van de gang naar binnen geduwd en Chang haastte zich naar voren. Toen hij het bleke en zweterige gezicht van zijn vrouw zag, voelde hij zich kwetsbaar en angstig. Hij boog zich voorover en zei tegen haar: "Shuying! Shuying! Hou vol! Het duurt niet lang meer!"

Shuying had moeite om haar ogen te openen. Toen ze haar man zag, bewogen haar lippen iets en toonde ze hem een tedere en dankbare glimlach.

Hulpeloos volgde Chang zijn vrouw, maar plotseling werd hij tegengehouden door een verpleegster. Hij keek op en zag het rode lichtje van de operatiekamer.

Hij mocht niet verder.

Zwijgend ging hij op een bank zitten. Zijn handen begonnen te trillen. Zijn gezicht zweette en hij zag er weer ongemakkelijk uit. Met zijn trillende handen probeerde hij een sigaret op te steken en voelde een bittere geur in zijn keel. Grijs rook vulde de lege gang. Zijn handen beefden en trilden nog steeds. Hij legde ze op zijn benen om ze stil te krijgen. Maar dat lukte niet! Zijn handen bleven trillen.

Op dat moment voelde hij een hand op zijn trillende handen. Verrast draaide Chang zich om. Het was een vreemdeling. Hij herkende de man die naast hem ging zitten niet. De man leek even oud als Chang te zijn, misschien een beetje jonger. Hij had een levendig gezicht en havikachtige ogen vol wijsheid en energie. Hij keek naar Chang en hij had een charmante glimlach, een beetje mysterieus, maar betrouwbaar. Plots leek het alsof een zwakke elektrische stroom door het lichaam van Chang stroomde. Hij voelde golven van warmte, troost en opwindning.

Zijn handen stopten met beven en zijn gezicht veranderde van ongemakkelijk naar kalm en bedaard. Hij vergat zelfs dat hij nog steeds niet wist waar de vreemdeling vandaan kwam en hoe hij hier was gekomen zonder dat Chang het had gemerkt.

“Krijgt uw vrouw ook een baby?” vroeg Chang. De vreemdeling knikte maar gaf geen antwoord.

Chang ging enthousiast verder: “Geen wonder dat oude mensen zeggen dat het krijgen van een kind levensgevaarlijk is. Wat gevaarlijk ...”

De vreemdeling zei nog steeds niets, bewoog alleen zijn lip een beetje en haalde toen voorzichtig zijn handen van die van Chang af.

Tegelijkertijd was het in de operatiekamer stil en plechtig. De wereld was saai wit: sneeuw witte muren, zuiver witte lakens, melk witte medische instrumenten. Alles leek in stilte een saaie witte glans uit te stralen.

Alle voorbereidende werkzaamheden werden rustig uitgevoerd.

De artsen hadden met gestrekte armen hun handen zorgvuldig gedesinfecteerd en de verpleegsters hadden lichtblauwe chirurgische jassen aangetrokken.

Zilverwitte chirurgische instrumenten werden netjes naast de operatietafel gelegd, die fel schitterden onder de gloed van een krachtige lamp.

Een gedrongen dokter liep naar de operatietafel, keek omhoog naar de elektronische kwartsklok op de muur en zei: “Start!” waarmee hij een bijna doodse stilte

doorbrak.

In de operatiekamer was het enige geluid dat te horen was het lichte geluid van scalpels en een schaar die op een metalen blad werden gelegd en 'korte bevelen' van doktoren.

De wijzers van de kwartsklok op de muur sprongen op twaalf uur.

Tegelijkertijd sprongen de wijzers van de muurklok in de gang ook op twaalf uur.

Plotseling ging de sterke lamp uit en werd het duister in de operatiekamer.

Alle lampen in de gang gingen ook uit. Het hele ziekenhuis was gehuld in duisternis. Chang sprong op van zijn stoel, klaar om naar de operatiekamer te rennen. Maar in het donker hield een vreemde hand hem tegen. De hand was zo warm en krachtig, dat zijn gespannen lichaam vanzelf ontspande.

De gedrongen dokter in de operatiekamer bleef tamelijk kalm. Op het moment dat het licht uitging, onderbrak hij de operatie en droeg hij direct een verpleegster op "een zaklantaarn te halen!"

De hoofdverpleegster antwoordde angstig: "Ons ziekenhuis heeft een dubbele stroomvoorziening en er is nog nooit eerder een stroomstoring geweest ... dus we hebben geen zaklantaarn achter de hand ..."

Niet eerder was er zo'n paniek in de operatiekamer geweest als deze avond. Twee verpleegsters renden snel weg. Echter op het moment dat ze de deur van de operatiekamer openden, gingen alle lampen weer aan. Allemaal, behalve het flikkerende rode licht van de operatiekamer.

Op het moment dat alle lichten aangingen, klonk de eerste kreet van een pasgeboren baby, een en al leven, uit de operatiekamer en meteen was de stilte van de nacht verbroken.

De kreet bereikte Chang, die in de gang stond. Hoe geweldig, de timing van de kreet met het licht! Hij voelde zich alsof een zware last van hem was afgevallen. Hij wist dat de wonderlijke kreet van zijn kindje was. Verrast en dolblij dacht Chang aan de vreemdeling die hem vertrouwen en kracht had gegeven. Hij draaide zich om, maar kreeg nog een tweede schok.

Er was niemand in de gang. De banken waren leeg. Alle deuren waren gesloten en er leek geen teken te zijn dat ze opengingen. De gang was helemaal tot het einde toe leeg. Onbewust liep Chang het herentoilet binnen, maar ook daar was niemand. Het was alsof de vreemdeling nooit had bestaan.

Hij zag dat het opgehouden was met regenen. De regendruppels die achterbleven op de bladeren druppelden afwisselend in de wind. De regendruppels die op de dakrand vielen, tikten ritmisch op regenpijpen.

Eindelijk hoorde hij de deur van de operatiekamer opengaan. Een verpleegster kwam naar buiten. Chang sprong overeind. "Jongen of meisje?" De verpleegster knikte naar hem, maar antwoordde niet. "Wat bedoelt u? Is het een jongen of een meisje?" riep Chang haar toe.

De verpleegster keek hem aan alsof ze een groot geheim bewaarde. Toen liep ze snel weg.

"Wat bedoelt u eigenlijk?" schreeuwde Chang boos. Maar even later werd zijn gezicht bleek toen hij vermoedde dat er iets aan de hand was.

Er woedde een zware storm over de hele stad en niemand had gemerkt dat in de donkere nachtelijke hemel een vreemde vuurbol voorbijschoot. Hij kwam steeds dichterbij. Plotseling hield de bol in de lucht stil, straalde een verblindende vlam uit en maakte een raar, brullend geluid. Op dat moment deden alle elektronische instrumenten het niet meer en werden alle schermen wazig. Het was jammer dat maar weinig mensen dit fantastische schouwspel hadden

gezien. Hoewel als iemand het misschien zou hebben gezien, dan hadden ze het waarschijnlijk verward met bliksem.

Hoofdstuk 1

Een vreemde fout

De volgende ochtend na de regen was de lucht hemelsblauw, het gras frisgroen en roken de bomen heerlijk. Zelfs de lucht leek een lichtgroene tint te hebben. Die dag voelden de mensen dat hun harten opensprongen. Ze waren verkwikt en gingen terug de natuur in. Ze waren zo blij als vogels: zin om te zingen en te dansen, om door de lucht te vliegen, om op de takken neer te strijken.

Dokter Qiao voelde deze vreugde echter niet. Zijn hart was vol zorgen. Hij zat in zijn rokerige kantoor en staaarde naar de asbak waar een berg peuken lag opgestapeld. Hoewel hij nog maar veertig jaar oud was, waren de zwarte haren die hij altijd had gehad al helemaal grijs. Dat kwam allemaal door zijn medische carrière. Hij werkte inmiddels al twintig jaar op de afdeling verloskunde en gynaecologie en hij had een grote bijdrage geleverd aan de reputatie van het ziekenhuis. Zijn toewijding en talent leverden hem niet alleen respect op van zijn collega's en patiënten, maar ook de titel 'Gouden Arts'.

De dokter had veel aan zijn hoofd. Zijn proefschrift was getiteld 'Het belangrijke effect van verloskunde